

Uutta ja kaunista

W i r t t ä ,

Ensimmäinen:

Siitä surkuteltavasta raskaasta raesateesta, joka
8 p. Kesä-kuussa vuonna 1734 Uskelan pitäjäs-
sä, erinomattain Ema-kirkon läänissä, pellot
surkiasti maahan löi. Spikki ja synnin
kanttamiseksi, yhdeltä nuorukaiselta
samassa seurakunnassa, ko-
loonpantu, kuin on:

Woi! mitä's sielun huutelet, ja n. e.

W. K. Minun sielun jälkeen nyt pian.

Miksis siis ihmiset nurisewat heidän e-
läisjansä: Tokainen nuriskaan hänen synte-
jänsä vastaan. Jer. walit. wir. 3: v. 39.

Sinun pahuutes tähden sinua nuhdel-
laan, ja sinun tottelemattomuudes tähden si-
nua kuritetaan. Jer. 8: v. 19.

Wältä wäärhyttä, niin ei sinulle wa-
hinkoa tapahdu. Syr. 1: v. 2.

Toinen:

O mailman pahuus suuri! ja n. e.

W. K. Hädäsän' huudan Herra.

Toinen painos.

T u r u s s a , 1853.

J. C. Frencellin ja Pojan kirjapainossa.

Imprimatur.

Åbo Domkapitel, den 22 December 1852.

Enligt befallning:

A. G. Rindell.

Ensimmäinen:

B. F. Minun sielun jälkeen nyt pian.

Woi! mitä's sielun huutelet, Ja walitat
niin waikiaast'? Woi, miksis muo-
toos muuttelet, Ja itket aiwan haikiaast'?
Miksf' olet noin nyt lewotoin, Käsiäs myds
sinn' tänn' heität, Maahan katsoin luontos
wastoin, Kaswos auringolt' peität?

2. Syy on minull' kyll' kulkuttaa, Ja
murheen wirttä laulaa, Syy on minull' kyll'
ruikuttaa, Ja surun nuottii pauhaa, Syy
on minull' joka siwull': Sill' H^EXra nuo-
lens' ampuis, Peltoni pääll', siellä ja tääll',
Siis ilo minusf' sammuis.

3. Koska tulo jo rupeisi kauniisti ku-
koistamaan, Jost' mä, waimon ja lapseni,
Luulimme eineemm' saawamm', Niin H^EXra
suur' kaikf' tyyni juur', Murskuiksi rikki hak-
kas, Nisun, rukiin, kaikf' myds muut' niin
Surkiasti maahan tramppais.

4. Nakeet olit aiwan suuret, Jost' ä-
kist' alas tulit, Sentähd' ei jään' muut' kuin

juuret, Paikkaan kuhun ne kullit; Kalat
myöskin löi pyörryksiin, Jotka suurimmat
olit; Mutr' pienet ne ei kestäneet, Waan pe-
rät' poijes kuolit.

5. Kakeet maan walkiaks' lakasit, Joit'
paksult' oli sängen, Ja päiwäll' kolmannell'
makasit Siin' kuhunk' olit langen'. Leimui
tuli, wettä tuli, Niin ett' sillatkin siirsi, Ni-
dat ojiss' ja myös joiss', Paikoistans' poi-
jes kiersi.

6. Tämä niin paljo matkaan saatt', Eä-
nissä Emä-kirkon, Ett' hän tulon niin maa-
han kaas', Ettet se enää wirwon'; Waan
töydyi löyd' eläiten syöd' Ne jälkeen jääneet
sänget; Ja nyt einettämm' etsimään, Täytyy
metsähän ängertä.

7. Mutta jo männytkin puuttuivat, Met-
sän korwess' ja mäell', Sill' sinn' mennään kyll'
puuttumat', Joukottain kaikell' wäell', Kewi-
ämp' tämä liene wähä, Kuin koht' maan
tielle käänty Lasten kanssa arwollansa, Ja
siellä nälkään näänty.

8. Tätä tekemään totifest', Meit' HEN-
ran witsa waati, Koska hän myöskin pikai-
sest', Karjamme wähäks' saatti, Rutoll' jul-
mall', taudill' tuimall', Joka maan alla rat-
ki Bajot härkäm', niin myös lehmämm':
Siis parkkii syöd' on pakki.

9. Mika jo waatii kylwämään, Mutr'
siement' ei ol' huomass', Kylwö jäll' käsköe

Kyntämään, Waan juhta makaa kuopasf, Jos
its' wedämm' joka erän, Boiman se poijes
wiepi; Sill' parkki rats' rieskata paits' Eihan
päältämme syöpi.

10. Maidon kantaja kuopassa, Synwäsf
maan alla makaa; Sentähden täntty huoka-
ta, Ett' kaikist' olen wapa. Nyt täntty mun
kyll' kuiwall' suull', Puun kuorta kuiwaa pur-
ra, Waikk' huutelen ja rukoilen, En saa,
waan se on turha.

11. Jo mä nyt, rakas sieluni, Olen
kyll' kuulla saanut, Minkätähden sä luisiani
Surussa olet maanut: Waikene nyt ja kuu-
le syht, Jota sun suremahan Pitääpi tääll',
kaikeill' wäell', Langeten ratki maahan.

12. Syntiäs sielun murhaajat, Sureille
sinä aina Syntiäs karjas surmaajat, Rhy-
neleill' alas paina Syntiäs myös, joka sun
työs, Pellossas turhaks' teki, Itke hartaast',
walit' raskaast', Se leiwän suustas weti.

13. Taiin witsauksen ajaisen HERRa sun
pääles heitti, Ettei sinua ijäinen, Sammut-
tamatoin liekki, Synteis tähden, pirun näh-
den, Helwetin järwess' paistais'; Waan ett'
sielus ijar' iloss', Taiwaan herkkuja maistais.

14. Kats', kuink' HERRa etsellee, Autuut-
tas kaikell' tawoill', Itsens' wihaiseks' teettele,
Lyöden sinua waiwoill', Ets' käännysit ja wään-
nyisit, Pois sieltä lawialt' tieltä, Joka sielun
paistiks' pirun, Helwetin tuleen rientää.

15. Ah! tee sentähden katumus, Pois
synnin tieltä wäänny; Tee myös yks' oikia
parannus, Ja HERRan tykön käännä, Ann'
witsall' suut' ja älä suut' Waikka se wähä
lyöpi, Ei tapa, waan juur' wapaan Ilon si-
falle wiepi.

16. Kristin all' älä sano sä: Jo HERR-
ra on mun hyljän', Näin onnetoin nyt olen
mä, Ett' mistän' olen ylkän', Waan tiedä se
ja hawaitse, Ett' HERRa omians' täällä Ru-
rittelee, rasittelee, Ja wiimein säästää siellä.

17. Sano sentähden päätökses': Kii-
tos sull' rakas Isä, Edestä tain kurituksen,
Jonk' all' sä minull' lisa, Ain' kärsimyst' ja
tytymyst', Ja pääst' wiimein pois waiwast',
Pyhäis pariin woiton saliin, Illoon ja rie-
muun Laiwaasf!

Toinen:

Dykyisen ajan suruttomuudesta.

Surutoin synnin orja,
Kowin kuolleen' makaa kurja,
Eikä kuule laikunata,
Paimenitten pauhinata,
Ehk' ajat on muuttuwaiset.
Pian täällä puuttuwaiset;
Kuitenk' kuorsuu kuolemassa,
Huokuu helwetin haudassa.

Heräjä sinä joka makaat,
Ja nouse kuolluista,
Niin JESUS sinna
Ylöswalaise.

Paawalin Epistola Ephesolaisille 5 luku.

W. 1. Häädäsän' huudan HERRAA, 10.

S mailman pahuus suuri! Sill' eletään
surutoin, Ja maataan synneisf kowin,
Zuur' aiwan murheetoin! Waikk' kuinka HERRA
uhkaa Wihans' hirmuisuudell', Sanans' pal-
welsain kautta, Jotk' waroimat khyneleill'.

2. Ah! syh on surkia aiwan, Näin wai-
kiast' walittaa, Ett' HERRAN sana turhaan,
Kansalle saarnataan, Kosk' ei he waarii ota,
Ehk' kuinka neuwotaan, Waan kilwan syn-
neisf kohta, Näin helwettii juostaan.

3. Woi waarallista aikaa, Mihin me
eläneet, Sill' waikka kunka paikkaan Nyh it-
ses kääntäneet, Niin hawaitset ja näet, Ett'
ajat wiimeiset, On meitä lähestyneet, Ja
eletään syntisest'.

4. Ah, woi, woi minua waiwaist! Sill'
pelkään, wapisen; Ett' HERRA Jumal' Tai-
waast', Wihaan syttyh hirmuiseen. Ah! eikös,
Kristitt' rakas, Syh ol' jo peljätä, Kosk'
synnit joka paikass', Wallan saa walita.

5. Ah, woi meit' onnettomii, Ett' e-
lämm' surutoin, Ja makaamm' synnisf ko-

win, Mailmassa murheetoin'. Kuink' HERRan
ilmestystä, Täällä mahdamm' odottaa, Ja vie-
muu taiwaallista, Iloisest' toivottaa?

6. O HERRa korkia taiwaan, Sä suu-
ri Jumal', Kats' armaast' päälle waiwan,
Kuin olemm' ansain' synneillä! Ja älä ann'
meidän hukkuu, All' wihas hirmuisen, Kans'
kuolloon' kauhiaan' nukkuu, Jtkuun' juur'
ijäiseen.

7. Ah Kristityt kaik' rakkaat, Siis
waarin-ottakaat; Ja olkaat aina walppaat:
Juur' hartaast' rukoilkaat: Ett' HERRa olis
wielä, Leppynen Jumala, Eik' hirmuisuudell'
meitä, Täällä tahtoisi kohdata.

8. Aiat kyll', Kristitt' rakas, Jo näjet
muuttuwan, Jos ennätät wiel' takas, Pi-
kaisest' katsomaan, Waan kuitenk' neuwo pa-
ras, Ett' hyljää mailman, Ja pyydät tulla
taiwaas', Jjäiseen kunniaan.

9. Ah! autuas on se sielu, Joll' ompi
mailmas, Yks' wilpitöinen halu, Etssi riemuu
taiwaas'; He saawat wihdoin nähä, Karit-
san häär' kauniit, Joll' uskon kautta täällä,
Sen onnen käsittit.